O funie împletită în trei - Un cuvânt pentru perechile tinere şi în vârstă

O funie împletită în trei

Un cuvânt pentru perechile tinere şi în vârstă

O dată cu ziua nunţii voastre aţi dat de veste în mod public că doriţi să mergeţi în viitor împreună pe cale. În relaţiile pământeşti în care ne-a aşezat Dumnezeu, nu există o legătură mai strânsă decât căsătoria. Pentru copiii lui Dumnezeu este un lucru măreţ să meargă împreună, adică unii cu alţii şi unii pentru alţii. Cu privire la această cale comună, doresc să dau câteva îndemnuri şi să prezint cuvântul înţeleptului Solomon din Eclesiastul 4.9, 12: „Mai bine doi decât unul... şi o funie împletită în trei nu se rupe uşor“.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Mai bine doi decât unul“. Oamenii sunt creaţi să trăiască în comuniune unii cu alţii. Forma cea mai înaltă a acestei părtăşii este căsătoria. Dumnezeu a spus despre Adam: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit“ (Geneza 2.18). Astfel, în căsnicie ne putem completa şi ajuta reciproc. Ceea ce îi lipseşte unuia poate înlocui celălalt. Aceasta este o vieţuire fericită, pe care Dumnezeu o va binecuvânta.

În lume se vorbeşte mult despre parteneriat şi eu consider că nu este rea această expresie, cu condiţia să nu se înţeleagă prin aceasta o convieţuire uşuratică a doi oameni fără certificat de căsătorie. O căsnicie constă din doi parteneri cu aceleaşi drepturi, dar nu similari, care au aceleaşi interese şi care urmăresc obiective comune. Este o echipă care lucrează împreună la o anumită lucrare. Din viaţa profesională, mulţi dintre noi cunosc termenul de echipă şi ştiu că „echipă“ nu înseamnă: „ce bine, celălalt lucrează!“, ci echipă înseamnă că se munceşte împreună şi se ajută unul pe altul pentru un obiectiv comun. Căsnicia poate fi o astfel de „echipă“.

Dar apoi înţeleptul Solomon spune: „O funie împletită în trei nu se rupe uşor“. La ce se referă? Al treilea sau mai bine zis primul în căsătorie este Domnul Isus. Trăirea unul pentru altul şi unul cu altul pe calea comună funcţionează numai dacă Domnul Isus este în barcă. Doar parteneriatul şi munca în echipă nu sunt suficiente pentru a duce o viaţă de căsnicie fericită şi plină de conţinut. Pentru adevărata fericire şi bucurie, fiecare pereche are nevoie de Domnul Isus ca punct central al vieţii ei comune.

Prima condiţie pentru o căsnicie conform gândurilor lui Dumnezeu este ca fiecare - soţul şi soţia - să aibă pentru sine personal o relaţie vie cu Domnul Isus. Această relaţie personală cu Isus Hristos este condiţia de bază pentru bucurie şi împlinire în viaţă. Deci, în viaţa fiecăruia dintre voi trebuie să existe o zi în care v-aţi predat conştient viaţa Mântuitorului lumii. Dar acum trăiţi nu numai personal cu Domnul vostru. Ca pereche puteţi să trăiţi împreună cu El, să-L urmaţi şi să-i slujiţi. Este o relaţie de viaţă şi de dragoste, pe care o puteţi savura în fiecare zi. Când apostolul Ioan vorbeşte despre părtăşia pe care o putem avea între noi şi cu Domnul Isus, respectiv cu Dumnezeu, Tatăl nostru, adaugă remarcabilele cuvinte: „Şi vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină“ (1 Ioan 1.4). Atât în viaţa personală, cât şi în cea comună găsim bucurie adevărată, sinceră şi constantă numai în legătură cu Domnul Isus. Aceasta este – referindu-ne la căsnicie - funia împletită în trei. Voi nu sunteţi legaţi unul de altul numai pe orizontală, ci sunteţi legaţi şi pe verticală cu Domnul. Aceasta dă căsniciei voastre un fundament real, puternic şi constant.

Un cunoscut om al lui Dumnezeu a vorbit odată despre trei moduri diferite de a trăi în căsnicie. Primul mod este când soţul şi soţia trăiesc unul contra altuia. Din nefericire, astăzi există multe căsnicii în care se trăieşte şi se munceşte într-adevăr unul contra altuia. Nu din întâmplare creşte rapid numărul căsniciilor care se desfac la scurt timp după ce au fost încheiate. Numărul mare al divorţurilor este probabil numai vârful aisbergului căsniciilor în care se trăieşte unul contra altuia. A trăi unul contra altuia este o catastrofă care sfârşeşte în dezastru. Să nu credem însă că aşa ceva nu se întâmplă în căsniciile creştine! Acolo unde Domnul Isus nu este într-adevăr punctul central al unei căsnicii, se trăieşte unul contra altuia.

Al doilea mod posibil de vieţuire în comun în căsnicie este trăirea unul lângă altul. Şi astfel de căsnicii sunt numeroase. Într-un anume sens este respectat celălalt, dar fiecare îşi urmăreşte mai degrabă scopurile şi obiectivele sale personale. În exterior, totul arată foarte bine, dar în interior, cei doi nu prea mai au ce să-şi spună. Desigur, acest fel de trăire în căsnicie este mai bun decât a trăi unul contra altuia, dar planul lui Dumnezeu pentru o căsnicie împlinită şi fericită nu este acesta, cu siguranţă. Dumnezeu doreşte să ne dea cu totul altceva în căsnicie.

Astfel ajungem la cel de-al treilea mod de trăire în căsnicie, iar acest mod ni-l dorim cu toţii din toată inima, şi anume trăirea unii cu alţii şi unii pentru alţii. Într-o astfel de căsnicie, fiecare partener de căsnicie este preocupat de interesele celuilalt, îl ajută şi are în vedere fericirea celuilalt.

În acest sens doresc să prezint cinci versete:

1) 1 Petru 1.22: „Iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, din inimă curată“. Tinerii proaspăt căsătoriţi nu trebuie, desigur, îndemnaţi să se iubească unul pe altul. Dar aici este specificată calitatea dragostei, şi anume în primul rând cu căldură, continuu, iar în al doilea rând din inimă. Dumnezeu ştie de ce ne-a spus aceasta. La începutul căsniciei, dragostea se aseamănă unui pârâiaş de munte, dar Dumnezeu doreşte ca dragostea să se adâncească tot mai mult, adică - pentru a rămâne la imagini - să devină o apă adâncă. Apoi, dragostea trebuie să fie din inimă, deci nu o problemă a sentimentelor, ci o simpatie adâncă, interioară unul faţă de altul, care poate creşte de-a lungul anilor. Desigur, această dragoste adâncă unii faţă de alţii o putem practica numai alături de Domnul Isus.

2) 1Tesaloniceni 5.11: „Încurajaţi-vă unii pe alţii şi zidiţi-vă unul pe altul“. Aici sunt amintite două lucruri pe care le putem face unii pentru alţii, şi anume în primul rând ne putem îmbărbăta, iar în al doilea rând ne putem zidi. A ne îmbărbăta reciproc înseamnă a face pentru celălalt ceea ce îi face bine şi îl ajută să progreseze. Acest lucru se poate face, pe de o parte, în mod practic, dar, pe de altă parte, îmbărbătarea poate fi aplicată şi în mod spiritual. Din punct de vedere practic, vă puteţi face reciproc mereu câte o bucurie. Aceasta poate fi de exemplu un buchet de flori sau o cină festivă. Dar aplicaţia spirituală stă aici în prim-plan. Vă puteţi îmbărbăta şi zidi reciproc, adică fiecare poate contribui la progresul spiritual al partenerului şi la creşterea în credinţă. Conform gândurilor lui Dumnezeu, aceasta este în primul rând responsabilitatea soţului, dar eu cred că poate fi şi invers. Este un lucru măreţ să ne ajutăm reciproc în problemele spirituale.

3) 1 Tesaloniceni 5.15: „Urmăriţi ce este bine unii faţă de alţii şi faţă de toţi“. Condiţia pentru aceasta este să ştim ceea ce ne face bine. Îndemnul de a face binele are o a doua componentă. Trebuie să urmărim să facem binele faţă de toţi. O căsnicie, în care se merge unul cu altul şi se trăieşte unul pentru altul, va fi o binecuvântare şi pentru alţii. O astfel de căsnicie face bine altora. Şi cei căsătoriţi fac parte în continuare din familia lor în care pot face bine; apoi, într-o adunare locală există multe sarcini şi posibilităţi de a face binele pentru alţii. O pereche poate fi o binecuvântare pentru oamenii necredincioşi cu care Domnul a pus-o în legătură. Să dea Domnul ca împreună cu ajutorul Său căsniciile noastre să fie spre binecuvântarea familiilor noastre şi a fraţilor de credinţă şi astfel prin ele să le facem cunoscut oamenilor necredincioşi Evanghelia!

4) Coloseni 3.13: „Îngăduiţi-vă unii pe alţii şi iertaţi-vă unul pe altul“. Şi aici avem un dublu indiciu, şi anume să ne îngăduim unii pe alţii şi să ne iertăm reciproc. Acest îndemn pare, probabil, nepotrivit şi inutil pentru ziua nunţii şi pentru prima perioadă a căsniciei, dar este un cuvânt pentru mai târziu. Când după primele săptămâni se reîntoarce viaţa de zi cu zi, lucrurile arată dintr-o dată altfel. Fiecare dintre noi are ciudăţeniile sale, iar pe ale celuilalt nu le cunoaştem nicăieri mai bine decât în căsnicie. De aceea, această indicaţie a lui Dumnezeu este aplicabilă şi în căsnicie. Din nefericire, mereu se întâmplă ceva neplăcut. Atunci trebuie să fim gata să ne îngăduim reciproc şi, dacă este necesar, chiar să ne iertăm. Într-o căsnicie, în care Domnul este punctul central, nici nu poate fi altfel.

5) Iacov 5.16: „Rugaţi-vă unii pentru alţii“. Probabil, acesta este lucrul cel mai măreţ pe care îl putem face unii pentru alţii. Este foarte important să ne rugăm unii cu alţii, dar nu despre aceasta este vorba aici. În acest verset suntem îndemnaţi să ne rugăm unii pentru alţii. Acest lucru are valabilitate în general, dar şi pentru o căsnicie. Fiecare partener de căsnicie poate şti că celălalt se roagă pentru el. Rugăciunea este un ajutor pe care ni-l putem acorda reciproc. În rugăciune suntem în legătură cu Domnul nostru, iar aceasta ne duce iarăşi cu gândul la funia împletită în trei, de care ne-am amintit la început.

În Luca 24 avem relatarea despre ucenicii care mergeau spre Emaus. Fără să ţinem acum seama de contextul acestei relatări, doresc în încheiere să indic spre faptul că ei mergeau împreună şi discutau unul cu altul. Apoi citim minunatele cuvinte: „Isus Însuşi, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei“ (Luca 24.15). Fiecare personal poate avea dorinţa de a merge pe cale cu Domnul. El cu noi – noi cu El: în aceasta constă adevărata fericire şi bucurie a vieţii. De-ar fi aceasta şi dorinţa noastră, a tuturor celor care suntem căsătoriţi! Să nu uităm: „O funie împletită în trei nu se rupe uşor“! De aceea să mergem calea noastră comună unii cu alţii, unii pentru alţii, dar în mod deosebit cu Domnul nostru! Atunci, El ne va binecuvânta.

clickbible.org